

39

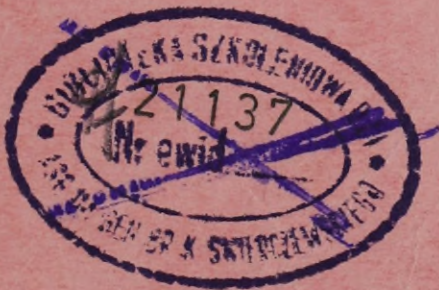
CENTRALNY OŚRODEK SZKOLENIA OGÓLNOWOJSKOWEGO

Egz. Nr1.....

WYKŁAD

Temat: ZASADY OGÓLNE, ORGANIZACJA
I PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ BATALION
I KOMPANIĘ PIECHOTY

40873
BIBLIOTEKA NAUKOWA AGO WY
Archiwum Batalionu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

WARSZAWA

1973

CENTRALNY OŚRODEK SZKOLENIA OGÓLNOWOJSKOWEGO

~~Centralny Ośrodek Szkolenia~~
~~OGÓLNOWOJSKOWEGO~~
~~Warszawa~~

Egz. Nr1

WYKŁAD

**Temat: ZASADY OGÓLNE, ORGANIZACJA
I PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ BATALION
I KOMPANIĘ PIECHOTY**

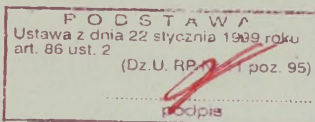

40873
BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Archiwum Bielań Zbiórów Specjalnych
Nr ewid.

CENTRALNY OŚRODEK SZKOLENIA OGÓLNOWOJSKOWEGO

JAWNE

"ZATWIERDZAM"
ZASTĘPCA KOMENDANTA
CENTRALNEGO OŚRODKA SZKOLENIA
OGÓLNOWOJSKOWEGO
do spraw szkolenia

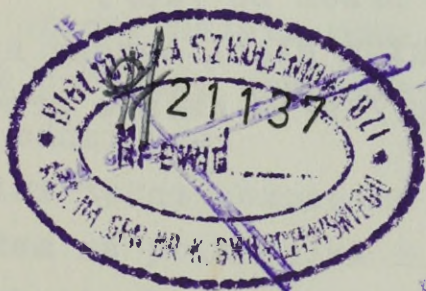
Egz. nr... 1

płk dypl. Leon BURZEC

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

W Y K Ł A D

Temat: ZASADY OGÓLNE, ORGANIZACJA I PROWADZENIE NATARCIA
PRZEZ BATALION I KOMPANIĘ PIECHOTY

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

40873

SPRAWDZIŁ:
ZASTĘPCA KIEROWNIKA
CYKLU TAKTYKI

ppłk dypl. Zygmunt WONTRUCKI

PLAN WYKŁADU

I. ZASADY OGÓLNE

1. Treść i istota natarcia.
2. Warunki prowadzenia natarcia.
3. Formy natarcia.
4. Manewr w natarciu.
5. Sposoby przechodzenia wojsk do natarcia.
6. Ugrupowanie batalionu, kompanii /piechoty/.
7. Miejsce i rolę bp/kp/ w ugrupowaniu szczebla wyższego.
8. Normy taktyczne od drp do bp.

II. ORGANIZACJA NATARCIA

1. Obowiązki dowódcy bp /kp/ podczas organizowania walki /natarcia/.
2. Kolejność i treść pracy dowódcy bp /kp/ w zakresie organizacji i natarcia:
 - wypracowanie decyzji;
 - doprowadzenie decyzji do wykonawców;
 - zabezpieczenie natarcia.

III. PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ BATALION I KOMPANIĘ PIECHOTY

1. Wykonanie ataku przez bp /kp/.
2. Prowadzenie walki w głębi obrony npla przez bp /kp/.
3. Praca dowódcy bp /kp/ w czasie prowadzenia natarcia.

W S T E P

Walka jest to zorganizowana działalność bojowa pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych.

Celem walki jest rozbicie taktycznego zgrupowania npla i zdobycie ważniejszych rejonów terenu.

Cel ten osiąga się przez wykonanie silnych uderzeń wszystkimi rodzajami broni w tym i broni jądrowej oraz przeprowadzenie aktywnych, decydujących działań przez pododdziały i oddziały. Wśród wielu czynników decydujących o powodzeniu współczesnej walki na czołowe miejsce wysuwają się obecnie zdolności organizacyjne dowódców. Czynnik ten szczególnie daje znać o sobie na współczesnym polu walki, gdzie warunki prowadzenia działań bojowych uległy znacznym komplikacjom na wszystkich szczeblach dowodzenia.

Takie cechy walki, jak konieczność działania w oderwaniu od sił głównych i sąsiadów, często na oddzielnych, izolowanych od siebie kierunkach, częsta zmienność sytuacji, czy wreszcie konieczność działania w warunkach masowych zniszczeń i strat od uderzeń broni jądrowej sprawiają, że wykonanie zadań możliwe jest jedynie w przypadku dużej operatywności dowódców oraz wysokich umiejętności organizowania przez nich walki.

Współczesny dowódca, oficer sztabu musi dysponować odpowiednią wiedzą taktyczną oraz posiadać pewne nawyki w zakresie dowodzenia pododdziałem czy oddziałem.

Jeśli więc zasady walki można poznać to nie można nauczyć się dowodzenia pododdziałem na polu walki w oparciu o paragrafy regulaminu czy instrukcji. Do tego, by można było skutecznie dowodzić pododdziałem czy oddziałem potrzebne są również nawyki i praktyka. Istnieje wreszcie konieczność ciągłego doświadczenia i poszukiwania najlepszych metod pracy nad organizacją walki, upraszczania jej form organizacyjnych w celu osiągnięcia najbardziej optymalnych dla siebie sposobów przygotowania swego pododdziału do walki. Szczególnie zaś natarcia z uwagi na specyfikę jego prowadzenia wymaga szczególnej precyzji organizacyjnej.

I. ZASADY OGÓLNE

1. Treść i istota natarcia

Natarcie jest zasadniczym rodzajem działań bojowych, ma decydujące znaczenie dla osiągnięcia zwycięstwa nad wrogiem.

Celem natarcia jest całkowite rozbicie w krótkim czasie broniącego się nieprzyjaciela i opanowanie ważnych rejonów.

Cel ten osiąga się przez zniszczenie głównych zgrupowań wojsk i broni masowego rażenia npla bronią jądrową i chemiczną, silnym ogniem środków klasycznych, zdecydowane natarcie wojsk pancernych i zmechanizowanych na dużą głębokość we współdziałaniu z lotnictwem i desantami powietrznymi, śmiało ich wyjście na skrzydła i tyły npla i rozbicie go częściami

- Uderzenia jądrowe w natarciu stanowią ^{naj}ważniejszy środek do osiągnięcia celów.
- Ogień środków klasycznych uzupełnia broń jądrową a w działaniach bez jej stosowania stanowi główny czynnik rażenia npla.
- Uderzenie wojsk w natarciu to połączenie silnego ognia ze zdecydowanym ruchem czołgów i pododdziałów piechoty.

2. Warunki prowadzenia natarcia.

Potężna siła współczesnych środków pozwala skutecznie razić npla i zdecydowanie obniżyć jego zdolność bojową. Całkowicie zmechanizowane wojska nasycone dużą ilością czołgów mogą wykonywać uderzenia przy mniejszej niż przedtem gęstości sił i środków, na znacznie większą głębokość i w szybszym tempie.

Cechy charakterystyczne współczesnego natarcia.

Natarcie powinno być prowadzone:

- a/ zdecydowanie;
- b/ dynamicznie;
- c/ przy stosowaniu dużej manewrowości;

- d/ przy szybko zmieniającej się sytuacji;
- e/ przy dużym rozmachu przestrzennym;
- f/ aktywnie i zmasowanie.

Współczesne natarcie może być prowadzone:

- w warunkach stosowania broni jądrowej oraz bez jej stosowania;
- w dzień i w nocy;
- w warunkach niskich temperatur, roztopów;
- w terenie górzystym, lesisto-bagnistym, zurbanizowanym;
- na wybrzeżu morskim oraz przy istnieniu szerokich przeszkód wodnych.

Zdecydowanie w natarciu polega na zdobyciu inicjatywy, narzucaniu nplowi swej woli, wyczerpaniu npla oraz osiągnięciu zasadniczego celu działań tzn. całkowite pokonanie npla, wzięcie go do niewoli i opanowanie ważnych rejonów i obiektów terenowych.

Dynamizm natarcia uwarunkowany jest stosowaniem silnych środków walki, dużą ruchliwością i manewrowością i doskonałością środków dowodzenia.

Dynamiczna walka polega na szybkim i skrytym ześrodkowaniu wojsk, silnym uderzeniu jądrowym i ogniowym, energicznym i szybkim uderzeniu wojsk oraz szybkim ich rozśrodkowaniu, aby nie dać nplowi możliwości skutecznego użycia BMR.

Dużą manewrowość zapewniają przede wszystkim nowe środki walki i zwiększone możliwości wojsk. Możliwości obezwładniania i niszczenia siły żywej i techniki bojowej na znacznych przestrzeniach bronią masowego rażenia, duża donośność artylerii i otwarte skrzydła w obronie npla oraz duża ruchliwość wojsk stwarzają sprzyjające warunki od manewru na polu walki.

Szybkie i gwałtowne zmiany sytuacji następują wskutek stosowania silnych środków rażenia. Broń jądrowa w krótkim czasie powoduje zmiany sytuacji na polu walki - Np uderzenie o mocy 100 kt niszczy npla na obszarze 27,7 km².

Na kierunkach masowego stosowania BMR wojska szybko będą się przesuwać do przodu, na innych gdzie broni nie użyto, bądź użył npl, natarcie będzie realizowane wolniej lub w ogóle nie będzie można nacierać, a wręcz bronić się lub wycofywać. Zmienność sytuacji wymaga podejmowania szybkich diametralnie różnych decyzji.

Duży rozmach przestrzenny natarcia zapewniają przede wszystkim możliwości wojsk jednoczesnego obezwładnienia npla na dużą głębokość.

W II wojnie światowej zasięg środków walki /poza lotnictwem/ wynosił 10-15 km obecnie dziesiątki i setki kilometrów - praktycznie na całą głębokość ugrupowania taktycznego i operacyjnego ugrupowania wojsk.

W związku z tym powiększyły się pasy natarcia, głębokości zadań oraz znacznie wzrosło jego tempo. Szeroki front, duża głębokość zadań, szybkie tempo i niezwykle dynamizm rozwoju wydarzeń, użycie desantów powietrznych i duże rozśrodkowanie wojsk wzdłuż i w głąb frontu stanowią o dużym rozmachu przestrzennym współczesnego natarcia.

Aktywność polega na stałym dążeniu do jak najlepszego wykorzystania bojowych możliwości wojsk, rażącym działaniu BMR i innych środków walki, tzn., że podczas wykonywania zadań bojowych trzeba szukać decydujących i najskuteczniejszych sposobów działań, które by w najkrótszym czasie doprowadziły do całkowitego rozbicia npla.

Zmasowanie polega na ześrodkowaniu sił i środków na głównym kierunku, w decydującym momencie tzn. w toku wykonania uderzenia, po czym trzeba je natychmiast rośrodkować.

3. Formy natarcia.

Głównym celem natarcia /jak już wspomniano/ jest całkowite rozbicie, w krótkim czasie broniącego się npla i opanowanie ważnych rejonów.

W zależności od zamiaru walki, sił i charakteru obrony npla oraz konkretnej sytuacji na polu walki cel ten może być realizowany drogą stosowania następujących form natarcia:

- a/ przełamania;
- b/ pościgu;
- c/ boju spotkaniowego.

Przełamanie polega na utworzeniu wyłomu /wyłomów/ w obronie nieprzyjaciela przez wykonanie uderzeń bronią jądrową, lotnictwem, ogniem artylerii a także przez gwałtowne uderzenie wojsk pancernych i zmechanizowanych i rozwijanie działań w głąb i na skrzydła.

Uderzenie wojsk to połączenie silnego ognia ze zdecydowanym ruchem i pododdziałów piechoty co doprowadza do całkowitego rozbicia lub wzięcia do niewoli npla, zdobycia jego techniki bojowej i opanowania zajmowanego przez niego terenu.

Przełamanie stosuje się wówczas, jeżeli nie ma możliwości obejścia broniącego się npla.

Współczesnego przełamania nie cechuje prostolinijne, frontalne i równomierne posuwanie się z wykonywaniem czołowych ataków. Działania mają wyraźnie manewrowy charakter, przy nierównomiernym ruchu wojsk w czasie natarcia.

Przełamanie może być również realizowane bez stosowania broni jądrowej.

Przełamanie jest najbardziej skomplikowaną formą natarcia i będzie poprzedzane zwykle okresem przygotowawczym.

Pościg jest formą natarcia, w którym wojska działając śmiało i zdecydowanie uniemożliwiają nplowi oderwanie się, zadając mu straty i pozbawiają możliwości zorganizowania oporu na kolejnych rubieżach terenowych lub też innego przeciwdziałania.

Pościg następuje w wyniku rozwinięcia powodzenia w natarciu w głębi obrony npla, w wyniku pomyślnego rozwijania kontrataku /przeciwuderzenia/ przez nasze broniące się wojska lub w razie jego zamieszczonego wycofania.

Pościg charakteryzuje się:

- dążeniem do wyjścia na skrzydła i tyły npla;
- wzbronieniem zajęcia na nowych rubieżach terenowych;
- gwałtownością działań bojowych;
- rozwinięciem działań na dużą głębokość;
- szybkim tempem działań;
- szerokim frontem działań;
- złożonością dowodzenia i współdziałania;
- wydłużeniem się dróg dowozu i ewakuacji.

Pościg może być:

- czołowy;
- równoległy;
- kombinowany.

Bój spotkaniowy jest formą działań, w którym obie strony rozstrzygają swe zadania przez natarcie.

Bój spotkaniowy najczęściej wynika w czasie rozwijania sił głównych dywizji /pułku/ z marszu, szczególnie w początkowym okresie wojny.

Bój spotkaniowy charakteryzuje się:

- szybkim zbliżeniem się stron;
- niedostateczną jasnością sytuacji;
- gwałtownymi zmianami;
- zaciętą walką o wygranę na czasie;
- zdobycie i utrzymanie inicjatywy;
- rozwijanie się działań bojowych na szerokim froncie;
- swobodą manewru i obecnością znanych luk i otwartych skrzydeł.

Pomyślnie rozwijający się bój spotkaniowy może się zamienić w pościg za nplem, a niepomyślnie - zmusić do obrony lub nawet do wycofania.

4. FORMY MANEWRU W NATARCIU

Podczas natarcia stosuje się manewr wojsk i manewr ogniem.

Manewr wojsk jest to zorganizowane przesunięcie pododdziałów i ZT w celu stworzenia dogodnego położenia wojsk własnych do wykonania niespodziewanego i silnego uderzenia na npla lub przeciwdziałania uderzeniu, szybkiego posuwania się w głąb oskrzydlenia lub obejścia npla i wykonania zdecydowanych i niespodziewanych uderzeń na jego skrzydła i tyły z różnych kierunków.

Manewr ogniem polega na jednoczesnym lub kolejnym ześrodkowaniu ognia na najważniejsze zgrupowania i obiekty npla lub na podziale ognia w celu jednoczesnego rażenia kilku obiektów.

Rozróżniamy następujące formy manewru:

1. Oskrzydlenie
2. Obejście.

Oskrzydlenie jest to manewr wykonywany na skrzydło i tyły określonego zgrupowania npla przy ścisłym współdziałaniu ogniowym i taktycznym z wojskami nacierającymi od czoła.

Obejście jest manewrem bardziej głębokim w celu wyjścia na skrzydło i tyły określonego zgrupowania npla przy współdziałaniu taktycznym z wojskami nacierającymi od czoła. Zarówno oskrzydlenie jak i obejście może być jedno lub dwustronne. Manewr powinien być prosty w swym zamiarze, przeprowadzony szybko, skrycie i niespodziewanie dla npla. Szybkość manewru uzyskuje się przez wykonanie szybkich marszów, pokonywaniu z marszu różnych przeszkód oraz użyciu śmigłowców i samolotów do przerzutu wojsk. Najlepsze warunki rozbicia npla stwarza manewr dwustronny, w połączeniu z wysadzeniem desantu na tyłach npla, gdyż doprowadza w szybkim czasie do okrążenia go i zniszczenia.

5. Sposoby przejścia wojsk do natarcia.

We współczesnych warunkach natarcia na broniącego się npla może być wykonywane dwoma sposobami:

a/ z marszu;

b/ z rejonu wyjściowego w bezpośredniej styczności z nplem.

Natarcie z marszu może być prowadzone bez zajmowania rejonu wyjściowego oraz z marszu po podejściu wojsk z głębi i zajęciu rejonu wyjściowego.

W początkowym okresie wojny wojska mogą przechodzić do natarcia z rejonów stałej dyslokacji lub rejonów alarmowych.

Natarcie z marszu bez zajmowania rejonu wyjściowego, wykonywane jest podczas rozwijania działań bojowych w głębi, kiedy npl dąży do zatrzymania wojsk nacierających na dogodnych rubieżach obronnych lub przechodzi do obrony w wyniku niepomyślnego przebiegu boju spotkaniowego. Natarcie z marszu bez zajmowania rejonu wyjściowego charakteryzuje się tym, że wojska wysuwają się do obiektów ataku, tzn. zbliżają się do npla i wykorzystując wyniki uderzeń jądrowych, lotnictwa, artylerii i innych środków bez zatrzymywania będą do włamania się w głąb jego obrony.

Zatrzymywanie wojska w celu wyrównania nie jest wskazane, gdyż npl może wykorzystać to zatrzymanie do wykonania uderzeń jądrowych. Aby tego uniknąć, wojska powinny przejść do ataku w miarę podchodzenia do rubieży obronnych npla.

Natarcie z marszu z rejonu wyjściowego położonego w głębi

będzie często stosowane.

- Rejon wyjściowy wyznacza się wojskom /w odległości 40-60km/ zwykle po wykonaniu marszu, a także celem uzupełnienia materiałów pędnych i smarów, a także celem uporządkowania uzbrojenia i techniki, zapewnienia odpoczynku ludziom i zorganizowania walki.
- Rejon wyjściowy może być wybierany z boku od kierunku planowanego natarcia.
- Wojska w rejonie wyjściowym winny być rozśrodkowane, wzdłuż dróg marszu, w ugrupowaniu ustalonym do natarcia.
Pułki rozmieszcza się batalionami, wykorzystując pofałdowanie terenu, lasy i wąwozy.
- Środkie plot znajdują się na SO w gotowości do odparcia uderzeń npla z powietrza.
W celu zapewnienia zorganizowanego wyjścia wojsk i jednoczesnego ataku wyznacza się drogi marszu, linię wyjściową, linię wyrównania, rubież rozwinięcia oddziałów i pododdziałów oraz rubież ataku.
- Rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe wyznacza się zwykle 8-12 km od przedniego skraju z takim wyliczeniem, żeby pułk rozwinął się po rozpoczęciu ogniowego przygotowania. Jeżeli pułk otrzymuje dwie drogi ww rubieży nie wyznacza się.
- Rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne wyznacza się zwykle 4-6 km od przedniego skraju obrony npla z zasady poza zasięgiem kierowanych i niekierowanych środków ppanc.
- Rubież rozwinięcia w kolumny plutonowe wyznacza się za fałdami terenowymi w odległości 2-3 km od przedniego skraju obrony npla.
- Rubież ataku wyznacza się jak najbliżej przedniego skraju obrony npla, zwykle za naturalnymi ukryciami, chroniącymi przed obserwacją npla i ogniem na wprost jego środków.
- Rubież bezpieczeństwa należy wyznaczać tak, żeby uchronić pododdziały pierwszego rzutu od porażenia własnymi uderzeniami jądrowymi. Jej odległość od punktu zerowego będzie zależała od mocy pocisku /bomby/ jądrowego.

6. Ugrupowanie batalionu i kompanii /piechoty/.

Dla należytego wykonania otrzymanego zadania do natarcia batalion /kompania/ musi odpowiednio uszykować swoje siły i środki, czyli przyjąć ugrupowanie bojowe.

Ugrupowanie bojowe jest to zatem, odpowiadające zamiarowi przyszłej walki rozmieszczenie sił i środków w terenie dla jak najlepszego wykorzystania skutków własnych uderzeń jądrowych i wykonania zadania.

Ugrupowanie bojowe powinno zapewnić:

- zdecydowane rażenie npla na całą głębokość zadania bojowego;
- szybkie wykorzystanie skutków ognia, a szczególnie broni jądrowej, w celu zdecydowanego rozwijania natarcia w głębi;
- jak najlepsze wykorzystanie terenu;
- szybki manewr pododdziałami i ogniem;
- potęgowanie uderzenia w toku walki;
- dogodne warunki dowodzenia i utrzymania ciągłego współdziałania;
- jak najmniejszą wrażliwość na broń jądrową i inne środki walki npla.

Ugrupowanie bojowe batalionu w natarciu składa się z zasady z dwóch rzutów.

Przy jednorzutowym ugrupowaniu wydziela się odwód w sile nie mniejszej jak pluton.

Ugrupowanie bojowe kompanii składa się z jednego lub dwóch rzutów z odstępami między plutonami i wozami bojowymi do 150 m.

W natarciu pododdziałów w ugrupowaniu pieszym wozy bojowe zazwyczaj znajdują się poza tyralierą.

Ugrupowanie bojowe batalionu składa się z ugrupowań kompanii pierwszego rzutu wraz z środkami wzmocnienia, drugiego rzutu lub odwodu i środków ogniowych pozostających w dyspozycji dowódcy batalionu.

Ugrupowanie bojowe kompanii składa się z ugrupowań bojowych plutonów pierwszego i drugiego rzutu oraz środków ogniowych będących w dyspozycji dowódcy kompanii. Środki ogniowe mogą

znajdować się za ugrupowaniem bojowym plutonów, w lukach plutonowych lub na skrzydłach.

Batalion /kompania/ może przechodzić do natarcia /nacierać/ w ugrupowaniu przedbojowym i bojowym.

Ugrupowanie przedbojowe tworzy się przez rozśrodkowanie kolumn wzdłuż i w głąb frontu.

Ugrupowanie przedbojowe batalionu /kompanii/ stosuje się w celu szybkiego rozwinięcia batalionu /kompanii/ i przygotowania pododdziałów celem wejścia do walki w ugrupowaniu bojowym na określonym kierunku.

Ugrupowaniem przedbojowym batalionu /kompanii/ może być:

- linia kolumn kompanii /plutonów/;
- występem w prawo;
- występem w lewo;
- kątem w przód;
- kątem w tył.

Pierwszy rzut batalionu /kompanii/ stanowi zwykle trzon ugrupowania bojowego i winien być wzmocniony większością posiadanych sił i środków.

Pierwszy rzut batalionu /kompanii/ w natarciu wykorzystując skutki uderzeń broni jądrowej, klasycznej i lotnictwa oraz swoją siłę uderzeniową szybkim i zdecydowanym uderzeniem rozwija natarcie w głąb jego ugrupowania.

Drugi rzut /odwód/ batalionu w czasie natarcia przesuwa się w odległości 3 km, a kompania - do 600 m za pododdziałami pierwszego rzutu w gotowości do rozwinięcia powodzenia, poszerzenia wyłomu w stronę skrzydła i odparcia kontrataku npla, a niekiedy do zamiany pododdziałów pierwszego rzutu batalionu w wypadku obezwładnienia ich bronią jądrową.

7. Miejsce i rola batalionu /kompanii/ w ugrupowaniu szczebla wyższego

Współczesne pole walki wymaga umiejętności prowadzenia działań bojowych przez pododdziały w trudnych i skomplikowanych warunkach, często na samodzielnych kierunkach, w oderwaniu od sąsiadów a czasem i sił głównych.

W większości jednak pododdziały prowadzą walkę w ramach nadrzędnego szczebla organizacyjnego /kompania w składzie batalionu itd./.

Batalion piechoty z zasady działa w składzie pułku.

W składzie pułku może nacierać w jego pierwszym lub drugim rzucie, ponadto może być użyty jako odwód dowódcy dywizji, jako oddział wydzielony /pułku lub dywizji/, jako desant taktyczny oraz jako odwód przeciwdesantowy.

Kompania piechoty w składzie batalionu może nacierać w jego pierwszym lub drugim rzucie. Może być również użyta jako odwód dowódcy pułku, jako samodzielny patrol rozpoznawczy pułku lub dywizji, może również działać jako desant taktyczny.

Batalion /kompania/ może nacierać w pierwszym rzucie na głównym kierunku uderzenia lub na pomocniczym.)

Rola batalionu /kompanii/ będzie zatem uzależniona od miejsca w ugrupowaniu bojowym pułku /batalionu/.

Rola batalionu /kompanii/ będącego w pierwszym rzucie na głównym kierunku uderzenia pułku /batalionu/ będzie polegała na umiejętnym wykorzystaniu skutków uderzeń jądrowych, lotnictwa i artylerii, silnym i zdecydowanym uderzeniem wojsk, rozbiciu określonego zgrupowania npla, a tym samym stworzeniu warunków do rozwinięcia natarcia w głąb jego ugrupowania.

Batalion /kompania/ będący w pierwszym rzucie na pomocniczym kierunku będzie zwykle wiązał i niszczył npla przed frontem natarcia, ograniczał manewr npla oraz zabezpieczał wykonanie zadania przez pułk /batalion/.

Natarcie na kierunku pomocniczym powinno być nie mniej zdecydowane i aktywne niż na kierunku głównym.

Batalion jako drugi rzut pułku przesuwa się za pierwszym rzutem w odległości 8-12 km, a rola jego polega na rozwinięciu powodzenia pierwszorzutowych batalionów, odparcia kontrataków npla lub ^a zmiany batalionu obezwładnionego bronią jądrową.

8. Normy taktyczne od drużyny do batalionu piechoty w natarciu:

Pododdział	Szerokość natarcia	Głębokość ugrupowania bojowego	Odległość drugiego rzutu/odwodu/od pierwszego rzutu	Odległość SDO od pierwszego rzutu	Orientacyjne wzmocnienie	Z a d a n i a	U w a g i
drp	do 50 m	Tyralliera	-	Miejsce dowódcy drp w tarallierze lub w linii bojowej	-	Obiekt ataku: siła żywa i środki ogniowe npla na kierunku ataku. Kierunek dalszego natarcia	Odstępy między żołnierzami 6-8 m.
plp plcz	do 300 m do 400 m	Tyralliera lub linia bojowa linia bojowa	-	Miejsce dcy plp jak wyżej	- 1 ckm - 1-2 drp	Obiekt ataku: siła żywa i środki ogniowe npla na kierunku ataku. Kierunek dalszego natarcia	Odstępy między drp 40 m, a między BWP do 150m.
kp	500-800 m	do 500 m	do 600 m	Odległość wzrokowa 300-500 m	- 1-2 pl.cz. /niekiedy może być kcz/ -1 plp panc -1-2 pl.moż- dzierzy wspar- cia: pl-bat.arty- lerii	Zadania bliższe i kierunek dal- dalszego natarcia /zadanie jednostopniowe/ Zadanie bliższe: zniszczyć siłę żywą i środki ogniowe w punkcie oporu batalionu działającego w pierwszym rzucie i opanować ru- bież/rejon/ na głębokości 3-4km. Kierunek dalszego natarcia na głębokość 8-12 km.	Jeżeli obrona jest silnie obez- władniona zada- nie bliższe kp może być takie same jak zadanie bliższe bp.
bp	1200-2000 m	do 5 km	do 3 km	1000-15000 m	- kcz/nie- kiedy dwie kcz/ - bat.artyle- rii - do bappanc - do pl.sape- rów	Zadanie bliższe i kierunek dal- szego natarcia /zadanie jedno- stopniowe/. Zadanie bliższe: zniszczyć siłę żywą i środki ogniowe w punkcie obrony brygady /pułku/ npla i opanować rubież rejon na głębo- kość 8-12 km. Kierunek dalszego natarcia na głębokość 30 km.	
kcz	do 1500 m	do 1000 m			1-2 plp	Jak wyżej	

Uwaga: Podczas działań bez użycia broni jądrowej zadania drp i plp nie ulegną zmianie natomiast kp otrzyma zadanie płytsze tzn. obiekt ataku na przednim skraju obrony npla i kierunek dalszego natarcia na głębokość 2-3 km.
Batalion: zadanie bliższe na głębokość 2-3 km i kierunek dalszego natarcia na głębokość 8-12 km.

II. ORGANIZACJA NATARCIA

1. Obowiązki dowódcy batalionu /kompanii/ podczas organizacji natarcia.

Wśród szeregu czynności i przedsięwzięć organizacyjnych, bezpieczeństwa i dyscypliny działań dowódca pododdziału wspólnie ze swym sztabem /dotyczy bp/ będzie musiał wykonać następujące obowiązki.

1. Doprowadzić pododdział do pełnej gotowości bojowej - wydając w tym celu odpowiednie rozkazy, zarządzenia i wytyczne.
2. Zorganizować ubezpieczenie i obserwację.
3. Powziąć decyzję do natarcia.
4. Wydać rozkaz bojowy, zorganizować współdziałanie i zabezpieczenie działań bojowych.
5. Zorganizować dowodzenie i łączność.
6. Dokonać przesunięcia pododdziału jeżeli zachodzi taka konieczność.
7. Udzielić pomocy i przeprowadzić kontrolę swoich pododdziałów.

Realizacja wymienionych obowiązków zarówno w odniesieniu do treści, jak i kolejności może być każdorazowo inna.

2. Kolejność i treść pracy dowódcy batalionu /kompanii/ w zakresie organizacji natarcia.

Sposób i kolejność pracy dowódcy pododdziału w zakresie organizacji natarcia może być różna, w zależności od czasu, sytuacji bojowej, otrzymanego zadania, zdolności organizacyjnych danego dowódcy itp.

W każdym wypadku dowódca pododdziału winien zorganizować walkę zgodnie z otrzymanym zadaniem.

Podstawowym problemem podczas organizacji natarcia jest powzięcie decyzji doprowadzenie jej do wykonawców i zabezpieczenie jej wykonania:

Dowódca batalionu /kompanii/ po otrzymaniu zadania winien:

- przeprowadzić analizę zadania;
- rozliczenie czasu;
- ocenę położenia;
- wydać wstępne zarządzenia do natarcia;
- przeprowadzić rekonesans;
- powziąć decyzję;
- wydać ustny rozkaz bojowy;
- zorganizować współdziałanie oraz zabezpieczenie działań bojowych.

W czasie analizy otrzymanego zadania i oceny położenia do-

wódca batalionu /kompanii/ powinien:

- zrozumieć zadanie pułku /batalionu/;
- zrozumieć swoje zadanie;
- ocenić położenie i skład sił npla /rozmieszczenie jego środków ogniowych i możliwy charakter jego działań/;
- określić obiekty niszczone lub obezwładniane środkami wyższych przełożonych;
- ocenić położenie i możliwości pododdziałów własnych, przydzielony^{ch} i wspierających;
- ocenić zadania sąsiednich pododdziałów;
- ocenić sytuację skażeń promieniotwórczych, chemicznych i zakażeń biologicznych;
- ocenić charakter terenu /dogodne podejścia do npla, przeszkody i zapory, warunki obserwacji i prowadzenia ognia, możliwości działania na transporterach /BWP/ bez spieszenia się, właściwości ochrony i maskowania/;
- ocenić porę doby, stan pogody i ich wpływ na działanie pododdziałów w czasie wykonywania zadań;
- ocenić materiałowo-techniczne zabezpieczenie /stan amunicji, paliwa, żywności, sprzętu bojowego i technicznego/.

Rekonesans

W czasie organizowania natarcia dowódca batalionu z dowódcami kompanii i przydzielonych pododdziałów w miarę możliwości przeprowadza rekonesans, podczas którego powinien:

- poznać możliwie na dużą głębokość charakter obrony npla na kierunku natarcia i na skrzydłach, przebieg przedniego skraju, środków ogniowych i zapór, a także obiekty, które mają być porażone środkami przełożonych;
- poznać drogi podejścia do przedniego skraju i teren na kierunku natarcia;
- określić ugrupowanie batalionu, zadania bojowe kompanii i przydzielonych pododdziałów;
- określić kolejność obezwładnienia i niszczenia środków ogniowych npla /zwłaszcza ppanc/ punktów obserwacyjnych i innych celów ogniem dział i czołgów a także ogniem artylerii;
- określić sposób zabezpieczenia przed skutkami uderzeń jądrowych wykonywanymi na punkty oporu npla znajdujące się na przednim skraju i w najbliższej głębokości;
- określić liczbę przejść w zaporach i miejsce ich wykonania;
- poznać wyznaczoną drogę marszu do rubieży ataku, rubieże rozwijania i pas bezpieczeństwa, a podczas ataku wykonywanego pieszo określić miejsca spieszenia się pododdziałów i sposób wykorzystania ognia transportów^{er} lub BWP.

Rekonesans zazwyczaj przeprowadza się z jednego lub dwóch miejsc.

W czasie rekonesansu dowódca batalionu /kompanii/ zazwyczaj stawia zadania podległym dowódcom omawiając jednocześnie sposób współdziałania oraz wydaje wytyczne do zabezpieczenia bojowego działań.

W czasie rekonesansu dowódca batalionu /kompanii/ zazwyczaj stawia zadania podległym dowódc^aom omawiając jednocześnie sposób współdziałania oraz wydaje wytyczne do zabezpieczenia bojowego działań.

Zarządzenie wstępne dowódcy batalionu /kompanii/ winno zawierać:

- treść zadania otrzymanego przez pododdział;
- gotowość do wymarszu z rejonu wyjściowego lub innego przedsięwzięcia /luzowania, przegrupowania/;
- zakres czynności przygotowawczych /uzupełnienie zapasów amunicji, paliwa, żywności, sprzętu technicznego i bojowego, przekazanie rannych, uszkodzonego sprzętu itp./;
- czas i miejsce rekonesansu i stawiania zadań bojowych;
- inne zadania wynikające z potrzeb konkretnej sytuacji.

W decyzji dowódca batalionu /kompanii/ określa:

- jakiego npla i w jaki sposób należy zniszczyć;
- ugrupowanie bojowe;
- zadanie bojowe pododdziałów;
- sposób współdziałania.

Rozkaz bojowy do natarcia dowódca batalionu /kompanii/ stawia w terenie, w wyjątkowym wypadkach /brak czasu, noc/ może postawić go z mapy.

Przed wydaniem rozkazu dowódca winien zorientować podwładnych pod względem topograficznym i wskazać dozory.

W rozkazie bojowym dowódca winien podać:

1. Krótkie dane o nplu.
2. Cele i obiekty niszczone i obezwładniane środkami wyższych przełożonych na kierunku działania batalionu /kompanii/ oraz zadania sąsiadów i linie rozgraniczenia z nimi.
3. Zadanie bojowe batalionu /kompanii/ i sposób działania.
4. Po słowie "ROZKAZUJĘ" stawia zadania bojowe:
 - kompaniom /plutonom/ pierwszego rzutu - środki wzmocnienia, rubież ataku, zadanie bliższe i kierunek dalszego natarcia /plutonom: obiekt ataku i kierunek dalszego natarcia/;
 - kompanii drugiego rzutu lub odwodowi - drogę marszu, możliwe rubieże wprowadzenia do walki i zadanie bojowe;

- artylerii i innym środkom ogniowym - zadania, stanowiska ogniowe i sposób przesuwania się /artylerii wspierającej
- zadania dotyczące ogniowego wsparcia pododdziałów podczas walki w głębi/;
- pododdziałami wojsk inżynieryjnych - zadania polegające na zabezpieczeniu działań bojowych podczas ataku i w czasie walki w głębi;
- czas gotowości do wykonania zadania i sygnały.

5. Swoje miejsce i zastępcę.

Współdziałanie jest to uzgodnienie działań bojowych między elementami ugrupowania bojowego, rodzajami wojsk i sąsiadami co do celu, czasu i miejsca walki dla jak najlepszego wykonania zadania.

Organizując współdziałanie dowódca batalionu /kompanii/ udziela wytycznych dotyczących sposobu wykorzystania uderzeń jądrowych, lotnictwa i ognia artylerii, ponadto uzgadnia działanie kompanii, przydzielonych i wspierających pododdziałów w czasie ogniowego przygotowania natarcia, podczas ataku i w czasie rozwijania natarcia.

W tym celu powinien on:

- podać sposób wyjścia na rubież ataku oraz sposób rozwijania się pododdziałów czołgów i piechoty, środki bezpieczeństwa podczas wykonywania uderzeń jądrowych na npla i rubież spieszania się podczas ataku wykonywanego pieszo;
- określić sposób wykonywania i oznaczania przejść w zaporach;
- uzgodnić współdziałanie kompanii /plutonów/ z czołgami, z artylerią i sąsiadami w celu zniszczenia npla w punktach oporu i podczas walki w głębi /zwłaszcza w celu zniszczenia jego broni masowego rażenia/, w czasie uderzeń na skrzydła i tyły oraz przy odpieraniu kontrataków;
- podać sygnał ataku, wywołania /przeniesienia lub przerwania/ ognia i inne sygnały.

Jeżeli na kierunku batalionu /kompanii/ działa taktyczny desant, dowódca podaje sposób połączenia się z desantem, sygnały wzajemnego rozpoznania się, sposób wykonywania celów oraz dane radiowe do nawiązania łączności.

Zabezpieczenie działań bojowych dowódca batalionu/kompanii/ organizuje osobiście przez wydanie zarządzeń/wytycznych

podległym dowódcom,

Zarządzenia /wytyczne/ winny obejmować:

- rozpoznanie;
- obronę przed bronią masowego rażenia;
- obronę przeciwlotniczą;
- ubezpieczenie;
- zabezpieczenie inżynieryjne;
- mas^kowanie;
- zabezpieczenie tyłowe pododdziałów.

W zakresie rozpoznania dowódca podaje:

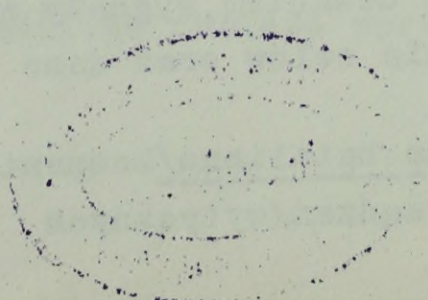
- zadania na rozpoznanie;
- jakimi siłami i środkami prowadzić rozp.;
- gdzie skupić główny wysiłek;
- gotowość;
- czas i sposób przekazywania wiadomości /jęców/.

W zakresie obrony przed bronią masowego rażenia:

- możliwość użycia przez npla BMR;
- kto, w jaki sposób i kiedy organizuje obserwację i rozpoznanie skażeń;
- sposób organizacji powiadamiania;
- terminy uzupełnienia indywidualnych środków opchem i innego sprzętu;
- możliwości i sposoby pokonywania stref **skażonych**;
- przedsięwzięcia w zakresie likwidacji skutków napadu BMR;
- sygnały oraz sposób ich przekazywania.

W zakresie obrony przeciwlotniczej:

- wiadomości o działaniach npla w powietrzu;
- sposób osłony przed uderzeniami lotniczymi;
- obiekty /elementy ugrupowania/ podlegające szczególnej osłonie;
- sposób organizacji powiadamiania;
- zadania własnych środków i pododdziałów w zakresie opłot;
- sposób zwalczania celów nisko latających;
- gotowość;
- sygnały.

W zakresie ubezpieczenia:

- szczególnie zagrożone kierunki /skrzydła, drugi rzut itp.;
- zadania ubezpieczeń bojowych;
- siły i środki do ubezpieczenia /konkretnych kierunków/;
- kto jakimi siłami ubezpiecza SDO;
- siły i środki ubezpieczenia elementów tyłowych;
- sygnały alarmowe i przedsięwzięcia na wypadek alarmu;
- gotowość.

W zakresie zabezpieczenia inżynieryjnego:

- rodzaj i zakres przedsięwzięć w zakresie przygotowania rejonu wyjściowego /podstawy wyjściowej/ do natarcia pod względem inż.;
- sposób zabezpieczenia pokonania zapór i przeszkód przed przednim skrajem i w głębi obrony npla;
- prace wykonywane na korzyść batalionu /kompanię/ przez wyższych przełożonych;
- działanie inżynieryjnych pododdziałów /jeżeli zostały przydzielone/;
- sposób zabezpieczenia drogowo-mostowego.

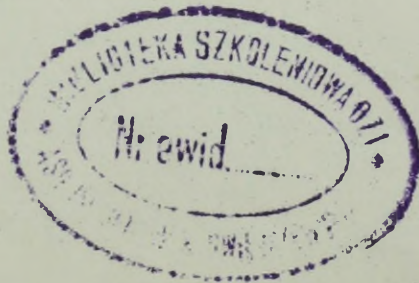
W zakresie maskowania:

- obiekty i elementy ugrupowania bojowego podlegające szczególnemu maskowaniu;
- w jaki sposób prowadzić maskowanie;
- sposób prowadzenia rozmów przez techniczne środki łączności;
- ograniczenie ruchu pojazdów mechanicznych.

W zakresie zabezpieczenia tyłowego:

a/ zabezpieczenie tyłowe:

- miejsce i czas rozwinięcia urządzeń tyłowych;
- drogi dowozu i ewakuacji;
- wielkość zapasów i terminy ich nagromadzenia;
- normy zużycia amunicji, mps, żywności;
- organizacja dowozu;
- sposób żywienia ludzi;
- sposób utrzymania łączności;
- grzebanie poległych.

b/ zabezpieczenie techniczne:

- miejsce i czas obsługi technicznej sprzętu;
- miejsce i czas tankowania;
- sposób ewakuacji uszkodzonego sprzętu;
- miejsce, czas i sposób uzupełnienia brakującego /naprawionego/ sprzętu;
- os przesuwania się kompanijnych POT.

c/ zabezpieczenie medyczne:

- miejsce rozmieszczenia i kierunek przesuwania batalionowego punktu medycznego;
- sposób ewakuacji rannych;
- organizacja rozpoznania stanu san.-epid.

III. PROWADZENIE NATARCIA PRZEZ BATALION I KOMPANIĘ/PIECHOTY/.

1. Wykonywanie ataku przez batalion /kompanię/.

Atak batalionu /kompanii/ poprzedza ogniowe przygotowanie w czasie którego artyleria przydzielona lub wspierająca oraz wydzielone środki do strzelania na wprost obezwładniają i niszczą się żywą, środki ogniowe npla, jego punkty obserwacyjne, środki radiotechniczne na przednim skraju i w głębi jego obrony.

Atak batalionu /kompanii/ może być przeprowadzony zarówno na transporterach /BWP/, jak i w ugrupowaniu pieszym.

Atak na BWP prowadzi się wówczas, kiedy obrona npla jest skutecznie obezwładniona uderzeniami jądrowymi lub słabo obsadzona jego wojskami oraz w trudnym terenie.

W czasie wykonywania ataku na BWP batalion/kompania/ na maksymalnych prędkościach podchodzi do obrony npla z marszu rozwija się w ugrupowanie bojowe /przedbojowe/ pod przykryciem ostatniej artyleryjskiej nawały ogniowej na przedni skraj obrony npla i ognia swoich środków w ślad za czołgami pokonuje zapory minowe przez przejście i w ustalonym czasie "G" włamuje się w przedni skraj obrony npla.

W czasie wykonywania ataku w ugrupowaniu pieszym batalion /kompania/ wraz z czołgami rozwija się w linię bojową i w czasie ostatniej nawały ogniowej na przedni skraj obrony npla spiesza się, z marszu rozwija się w tyrakierę, wysuwa na rubież ataku. Czołgi z ogniem z ruchu niszczą wykryte i ukazujące się nowe środki ogniowe na przednim skraju obrony npla i zabezpieczają spieszenie się piechoty. Batalion po wykonaniu przejść w polach minowych w ślad za czołgami włamuje się na przedni skraj obrony npla i niszczy go ogniem i granatami.

BWP po spieszeniu się piechoty ogniem wspierają atak czołgów i piechoty, następnie szybko zbliżają się do swoich pododdziałów i przesuając się skokami od ukrycia do ukrycia ogniem zabezpieczają atak i natarcie.

Rubież spieszania w zależności od właściwości terenowych, wyznacza się jak najbliżej przedniego skraju obrony npla. Atak batalion /kompania/ z bezpośredniej styczności z nplem prowadzi się z zasady w ugrupowaniu pieszym, a w sprzyjających warunkach, kiedy czołowe punkty oporu npla zostały w pełni porażone bronią jądrową - na BWP.

Atak w ugrupowaniu pieszym wykonuje się z chwilą podejścia czołgów do ugrupowania bojowego pododdziałów piechoty i przekroczeniu przez nie ww. ugrupowania.

Żołnierze po komendzie "Do ataku - NAPRZÓD" wyskakują z tranchei, okopów, ukryć i w ślad za czołgami atakują npla.

W czasie ataku batalionu /kompanii/ na BWP zajęcie miejsc przez żołnierzy w wozach następnie z zasady w czasie OPN w miejscu rozmieszczenia pododdziałów. Wozy bojowe przy podejściu do swoich pododdziałów zwalniają i na krótko zatrzymują się, żołnierze szybko zajmują swoje miejsca w wozach i w ślad za czołgami atakują npla.

2. Prowadzenie walki w głębi obrony npla przez batalion /kompanię/.

Walka w głębi obrony npla charakteryzuje się nierównomiernym posuwaniem się pododdziałów i rozwija się w złożonej i szybko zmieniającej się sytuacji.

Po zniszczeniu npla w czołowych punktach oporu, wykorzystując ogień artylerii, czołgów i swoich środków, batalion /kompania/ bez zatrzymania się rozwija natarcie.

W miarę osłabienia przeciwdziałania npla pododdziały zajmują miejsca w wozach bojowych i we współdziałaniu z czołgami rozwijają natarcie w głąb obrony.

W celu załamania piechoty, wozy bojowe podchodzą do swoich pododdziałów, zmniejszają prędkość lub zatrzymują się na krótki okres czasu, żołnierze zajmują swoje miejsca i prowadzą ogień w ruchu przez otwory strzelnicze.

Wychodząc^e do kontrataku odwody npla batalion /kompania/ niszczy z zasady ogniem i zdecydowanym atakiem z marszu lub częścią sił zajmują dogodną rubież i ogniem z miejsca niszczy npla, a pozostałymi siłami przy współdziałaniu z sąsiadami lub samodzielnie zdecydowanie wykonuje atak na jego skrzydła i tyły.

Jeżeli npl przeważającymi siłami uprzedził rozwijanie się i przeszedł do kontrataku to batalion /kompania/ szybko zajmuje dogodną rubież, spiesz się i ogniem z wszystkich środków z miejsca obezwładnia go i niedopuszcza do dalszego działania w głąb ugrupowania. Wozy bojowe /BWP/ zajmują dogodne stanowiska ogniowe w pobliżu swoich pododdziałów.

Po obezwładnieniu npla ogniem z miejsca batalion /kompania/ wspólnie z innymi pododdziałami zdecydowanym atakiem niszczy go.

Drugi rzut /odwód/ batalionu w czasie natarcia przesuwa się w odległości 3 km, a kompanii - do 600 m za pododdziałami pierwszego rzutu w gotowości do rozwinięcia powodzenia, poszerzenia wylomu w stronę skrzydła i odparcie kontrataku npla, a niekiedy do zmiany pododdziałów pierwszego rzutu batalionu w wypadku obezwładnienia ich bronią jądrową.

Drugi rzut /odwód/ wprowadza się do walki w luki między kompaniami /plutonami/ lub z za skrzydła batalionu /kompanii/.

Przy wprowadzeniu do walki drugiego rzutu /odwodu/ dowódca batalionu /kompanii/ udokładnia zadanie /dla dowódcy drugiego rzutu - odwodu/ podając:

- położenie npla;
- położenie swoich pododdziałów;
- środki wzmocnienia;
- zadanie;
- sposób wsparcia ogniowego.

Po otrzymaniu /udokładnieniu/ zadania drugi rzut /odwód/ szybko wychodzi na rubież wprowadzenia do walki, ogniem wszystkich środków, z marszu niszczy npla i zdecydowanie rozwija natarcie w nakazanym kierunku.

W wypadku wycofania się npla, dowódca batalionu /kompanii/ powinien natychmiast wysłać rozpoznanie, postawić zadanie pododdziałom do pościgu, zameldować o tym przełożonemu i poinformować sąsiadów.

Batalion /kompania/ przechodzi do pościgu, wykorzystując dużą szybkość i wysoką pokonywalność terenu przez BWP, zdecydowanie wykonuje równoległy pościg, wychodzi na jego drogę wycofania i zdecydowanym atakiem na skrzydło przy współdziałaniu z pododdziałami działającymi równoległe z drugiej strony npla, niszczy jego główne siły.

Przy niemożliwości realizacji pościgu równoległego batalion /kompania/ prowadzi pościg czołowy. W tym wypadku zdecydowanymi działaniami niszczy pododdziały osłony, przerywa się do jego sił głównych i atakuje z marszu.

Przy napotkaniu w czasie pościgu punktów oporu batalion /kompania/ z zasady obchodzi je i częścią sił atakiem od tyłu niszczy znajdującego się w nich npla.

W zależności od sytuacji batalion /kompania/ w czasie pościgu działa w ugrupowaniu bojowym, przedbojowym lub marszowym.

3. Praca dowódcy batalionu /kompanii/ w czasie prowadzenia natarcia.

Dowódca batalionu /kompanii/ dowodzi pododdziałami za pomocą rozkazów, zarządzeń, komend i sygnałów.

Rozkazy /radiorozkazy/, zarządzenia i komendy powinny być krótkie, zwięzłe i jasne oraz wydawane osobiście ustnie lub za pomocą środków łączności.

Dowódca batalionu /kompanii/ podczas prowadzenia natarcia dowodzi pododdziałami z zasady z wozu bojowego /BWP/ ze stanowiska dowódczo-obszerwacyjnego, znajdując się w ugrupowaniu bojowym batalionu /kompanii/ w takim miejscu, które zapewnia najlepszą obserwację npla, działania swoich pododdziałów, a także ciągłe dowodzenie.

Wóz dowódcy nie powinien się odróżniać od pozostałych wozów znajdujących się w ugrupowaniu bojowym.

Dowódca wspierającego /przydzielonego/ pododdziału artylerii powinien znajdować się razem z dowódcą lub w pobliżu niego.

Sztab batalionu pomaga dowódcy w dowodzeniu pododdziałami.

Podstawowym obowiązkiem sztabu jest:

- stała znajomość aktualnego położenia npla;
- znajomość położenia pododdziałów batalionu i sąsiadów;
- pomoc dowódcy w organizowaniu działań bojowych szczególnie rozpoznania, obrony przed bronią masowego rażenia i innych rodzajów zabezpieczenia bojowego;
- organizowanie niezawodnej łączności;
- kontrola wykonania zarządzeń.

Podstawowym środkiem dowodzenia jest radio, w dowodzeniu batalionem /kompanią/ stosuje się również ruchome środki, sygnały, telefony oraz styczność osobistą dowódcy.

Dowódca batalionu /kompanii/ w czasie prowadzenia natarcia obowiązany jest:

- znać położenie wojsk własnych i npla;
- podejmować decyzję w skomplikowanych sytuacjach bojowych;
- meldować przełożonemu o położeniu wojsk własnych i npla oraz o podjętych decyzjach;
- stawiać dodatkowe zadania pododdziałom i środkom wzmocnienia;
- nawiązywać naruszony system współdziałania i dowodzenia;
- organizować pościg za wycofującym się nplem;
- organizować w razie potrzeby rozpoznanie, obronę przed bronią masowego rażenia, lotnictwem;
- osobiście prowadzić obserwację npla i walczących pododdziałów.

Aby móc pomyślnie dowodzić pododdziałem, dowódca batalionu /kompanii/ powinien znać zasady i środki walki wojsk własnych i npla, mieć gruntowne wykształcenie polityczne i techniczne, znać metody dowodzenia pododdziałami w toku przygotowania i prowadzenia działań bojowych, stale znać sytuację, umieć głęboko zanalizować zachodzące wydarzenia i przewidzieć możliwy rozwój walki. Powinien mieć zdolność wykrywania, co jest najważniejsze z zachodzących wydarzeniach i skupienia na tym głównej uwagi.

Duże znaczenie ma zdecydowanie, upór, niezłomna wola zwycięstwa i osobista odwaga dowódcy. Wymaga się od niego rzeczowości i twórczości w pracy, szerokiej i rozumnej inicjatywy, gotowości podjęcia określonego ryzyka. Działalność dowódcy powinna być dla podwładnych wzorem organizacji i operatywności, szybkiego rozwiązywania najważniejszych zadań dowodzenia pododdziałem.

OPRACOWAŁ :

ppłk dypl. Antoni OSTROWSKI

Wydrukowano w 200 egz.

Egz. nr 1-150 Bibl.Szkol.

Egz. nr 151-200 COSO

Wyk.ppłk Ostrowski

Druk.Cz.B.dn.2.05.1973r.

Nr ks.pf-849/pf-1545/WW

Kor. I.S.

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid.

40873

